

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

A régiek elmúltak... II. Kor. 5. 17.

Ősz volt, a sárguló levelek lehullottak, minden az elmulást hirdette. A kifáradt természet pihenésre vágyott. A föld kiadta utolsó erejét, jól esett neki pihenni a sárguló avar alatt. Oly jól esik a fáradtnak a meleg takaró. A tél hidege, viszontagsága ellen megvéd a puha, vastag hólepel. A hólepel alatt a sárga levelek elporladtak, a földdel eggyé lettek. „A régiek elmúltak.” — Minden látszólag az elmulást hirdette. De egyszerre a hó elolvadt, már-már csak egy kis tenyérnyi területen fedte az öreg, fáradt földet és közte egy-egy zöld fűszál, kis zöld levélke látszott. Mi ez? A természet éled? A halálból élet lett; az elmulás helyén, a föld temetőjén élet fakadt. Rügyek fakadása, tavasz ébredése, „*imé minden ujjá lett.*”

Te fáradt vándor, ne csüggedj! Hallod mit hirdet neked most a madár csicsergése, az erdő üde lombjának suttogása, a tavaszi hérics, kökörccsin szinpompája? „*Imé minden ujjá lett.*” Tudod mit mond neked? „*Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon nővekednek.*” Máté 6. 28.

„A régiek elmúltak.” — Halld, te megragadhatod a kegyelmet, készen van, rád vár. Halott vagy? Isten napja rád süt és benned is új élet fakad! A tavasz Isten nagy szeretetét hirdeti. Drága Fia érted hulló vérenek nagy kegyelmét. Fáradt vándor, nem neked kell elvégezned, csak el kell fogadnod, ami elvégeztetett. Neked csak a vér alá kell menned. Az élet megsebzett, összetört? Ezeket a sebeket vidd az Úr Jézus vére alá, összetört szivedet, fájó lelkedet. A halálból fakad az élet. A gabonamag is elhal, hogy életre keljen. *Meg kell halnod, hogy élhess! Tedd meg még ma! Hadd jelentsen a természet ujjászületése számodra is új életet. Az Úrban elrejtett, neki szentelt életet.*

Francke Hermann Ágoston.

1663. márc. 22-én született Lübeckben, hol atyja ügyvéd, később Gothában a szász fejedelem jogtanácsosa volt. Hét éves korában mély lelkületű testvér-nénje neveli s mikor az erfurti egyetemre megy a tökéletes keresztyén élet a vágyainak netovábbja. Kezdetől fogva a Biblia áll tanulmányainak központjában, de minden vasszorgalma és tehetsége mellett céljához csak az viszi közelebb, mikor Lipcsében Spener hatása alatt megalapítja a Biblia barátainak szövetségét. A lelki ébredés fejleményei egyidőre Francke távozását teszik szükségessé. A harc hevéből való kikapcsolódásra nagy szüksége volt neki magának is, hisz megtérésének óráját még ezután kellett átélnie. Lüneburgban Ján. 20, 31-ről óhajtván beszélni, föltette a kérdést: „Olyan-e a hitem, hogy prédikálhatok? Egész multamon végigtekintettem és minden, amit eddig cselekedtem, úgy tűnt fel előttem, mint az Isten iránti bűnnek és engedtlenségnek halmazata és midőn leterédtem, akkor megjött felülről a válasz: minden kételyem szétfoslott és bizonyosságot nyertem Istennek a Jézus Krisztusban felajánlott kegyelme felől... Attól a naptól kezdve állandóan Isten felé fordultam...“ Két hónapot tölt Spener drezdai házában, ahol szoros barátság szövődik a Krisztus ügyéért égő két szív között. Korkülönbség mellett belső természetükre is különböztek egymástól, mint a harcias Luther és szelid Melanchthon. Csakhogy itt az első volt a szelid s Francke a harcias, kemény, határozott tettek embere. Pár évig tartó lipcsei tanárkodás után, mikor betiltják bibliai előadásait, nagy híré tanszékét egy szerény lelkészi állással cseréli fel Erfurtban. De az üldözők itt is utána áskálódnak s mint a város nyugal-

mának megháborítóját menesztik Spener utján nemsokára Halle külvárosában kap újból állást s itt érkezik el tevékenységének fő színfelére 1692-ben. Templomban és magánházakban tartott mindennapos igehirdetéseivel, fáradhatatlan lekipásztori tevékenységgel, főleg pedig a züllött, elhanyagolt, árva gyermekek és ifjak nevelésével szolgálja Isten Országát. 1695. elején 4 tallér legarast talál a szegények számára felállított házi perselyében. Határtalan bizalommal alapjává teszi ezt egy szegényiskolának s vele egy sereg intézménynek, árvaháznak, tanítóképzőnek, gymnáziumnak és diákékeztetésnek. 1698-ban nyernek végleges elhelyezést az egyes intézmények egy nagy telken. Az „Arany Sashoz“ címzett vendéglő állott ottan, ahol most a főépület homlokzatán két sas néz a napba Ésaías 40, 31. felett — jellemzésére Francke bizó és tevékeny életének. Művének méltó betetőzése volt az 1710-ben létesült bibliai intézet. Majd 100 évvel előzte meg a ma élő legnagyobb bibliatársulatot. Francke volt az első abban is, hogy felemelte szavát a téves és önámító bibliaolvasások ellen. János 5:39—40. intésével elitéli a kegyeskedő bibliaolvasást, mikor a lélek engedetlen, kegyeskedik, de nem akar Jézushoz menni.

1713-tól megnyílik előtte a legelőkelőbb hallei gyülekezet szószéke s mindenfelől megindul annyi rágalom és gyalázat után az elismerés. Rendkívül mély és szervező erővel megáldott élete 1727. jun. 8-án zárult. Már 1829-ben emelt szobrán ez áll: Bízott Istenben. Ám szobornál is többet jelent az intézmények virágzó élete és azoknak serege, kiknek élete és példája által Krisztusban atyjuk lett és lesz.

II. Péter 1, 3.

De néktek...

Redern Hedvig.

Mi mélyen alszik a világ,
Nem vágyik Megváltóra,
A mély örvényből mit se lát,
Hová a bűn sodorja;
Csak ott szeret, csak ott marad
Homályban és sötétben,
A megszokott uton halad,
Csak azt tapossa szépen.

De néktek, Isten serge ti,
Kiket népéhez számol,
Kegyelme által gyermeki,
Kihíva a világból,
Tinéktek, Lelke lánginál
Fölgyúlva, égni kéne,
Hogy az, ki Tőle távol áll,
Meglássa Őt a fénybe!

Tinéktek lankadatlanúl
A résen kéne állni,
S ha nyíl sebez, tövis ha szúr,
A bűnöst megtalálni,
Szent tartozástok néktek ez,
Indítson hát a Lélek,
Megmentni azt ki tévedez.
Míg mind a Jézusé lett.

Ford Vargha Gyuláné.

A többiek.

I.

Egy híres perzsa író beszéli: Ifjúkoromban komolyan vágyakoztam arra, hogy igazán kegyes legyek, s ezért az volt a szokásom, hogy éjjel fölkeltem, hogy virrasszak, imádkozzam és a Koránt olvassam. Egy éjjel fölébredt az édes apám, mikor éppen így foglalatzkodtam. „Látod“ szóltam hozzá alvó testvéreimre mutatva „hogy átengedik magukat a többiek a szentségtelen alvásnak, míg én egy-magam virrasztok, hogy Istent dicsérjem.“ „Szívem gyermeke“ felelt édes apám „jobb aludni, mint ébren a testvéreink hibáit fölfedni.“

II.

Matamoros, egy előkelő spanyol, megtért s nyíltan vallást tett az evangéliumról. Emiatt a halálos bűn miatt más hittársaival együtt börtönbe vetették. Nehány év múlva váratlanul ezt a hiradást kapta: „Szabad vagy.“

Azt hinné az ember, hogy Matamoros erre az örömhíre ujjongásba tört ki. Szó sincs róla. Csak ez a néhány kérdő szó hagyta el ajkait: „Hát a többiek?“ Nem tudott örülni, ha hívő testvérei tovább is börtönben sajnórnak.

*

Ime ez a szó: „a többiek,“ két különböző érülettel kiejtve. Valjon te milyen érzéssel gondolsz a többiekre?

Az Úr két érintése.

Márk 8, 22—26-ban egy vakról olvasunk, akit az Úr kétszeri érintéssel gyógyított meg. Az első érintésre világosság támadt a vak szemei előtt. Mit érezhetett, mikor egyszer ismét világosságot látott, éjszaka helyett? De még nem látott tisztán. Fáknak nézte az embereket. Ekkor Jézus még egyszer ráteszi kezét a vak szemére és föltekintet vele. Most már élesen lát. Mily gyakran fordul elő hasonló eset az Úrnak, emberi lelkeken végzett munkájában is. Némely sziv már nincs benne a hitetlenség és bűn éjszakájában, már isteni fénysugarak hatoltak belé, már lát valamit, de még nem tisztán. Még valami hiányosság van a lelki szemben, még sok mindent összetéveszt. Sokszor azt gondolja az ember, hogy az ő cselekedetei mind az Úr iránt való buzgóságból fakadnak, holott alapszabály véve sok testi igyekezet keveredik beléjük. De hála Istennek, van még az Úrnak egy második érintése, amely befejezi azt, amit az első elkezdett, amely féliglátókból élesenlátókat formál, akik az Ő országának és akaratának, a saját szivöknek és Isten szivének titkait világos szemekkel látják és fölismerik. Oh engedd, hogy szemeidet még egyszer megérintse a nagy, mennyei szemorvos!

Zeller Sámuel.

„Boldogok, a kik nem látnak és hisznek.“ Ján. 21, 29.

Aki az Evangeliumot összekoldulta.

Raratongában élt egy Butexa nevű szegény ember, aki kezén és lábán béna volt. Amikor meghalotta, hogy Williams, „a Déli tenger apostola” elmegy a háza előtt, négykézláb, nagy fáradsággal az út közepéig elécsúszott. Amikor Williámsot meglátta, hangosan kiáltotta: „Légy üdvöz, Isten szolgája, aki világosságot hozol erre a sötét szigetre. Neked köszönhetjük a megváltásról szóló üzenetet.” — Williams megkérdezte: „Mit tudsz te a megváltásról?” — „Tudom, hogy Jézus Krisztus értünk, szegény bűnösökért jött a világra és, mint Isten báránya meghalt értünk a keresztfán.” — „Azt hiszed, hogy minden ember a mennybe jut?” — „Nem, csak azok, akik Krisztusban hisznek, a bűneiket elhagyják és Ő hozzá imádkoznak.” — „És te imádkozol?” — „Igen sokszor napjában és azokívül reggel és este a feleségemmel és a gyermekeimmel!” — „És mit imádkozol?” — „Azt imádkozom, amit hiszek. Kérem, hogy Jézus az Ő vérével megtisztítson és az igazságával ékesítsen. Kérem, hogy adja nekem az Ő Szentlelkét, hogy Isten gyermeke lehessenek és hozzá a mennybe mehessenek.” — „Kitől hallottad te mindezt?” — „Tőled.” — „En tőlem? Sohasem láttam ilyen bénát az összejöveteleimen!” — „Igazad van. Az én béna tagjaimmal nem tudtam a te templomodba menni. De, ha láttam, hogy az emberek az istentiszteletről visszatértek, a padommal kicsúsztam az útra és mindegyiktől csak egy szót koldultam. Az egyik ezt a töredéket adta, a másik a másikat, de mindegyik jó volt és épen nekem való. Minden szót a

szivembe gyűjtöttem és újra és újra átgondoltam. Közben kértem Istent, hogy mindig jobban és jobban megvilágosítson, hogy jobban megérthessem az Ő szavait.” — Williams nagyon örült a hallottaknak és az Úr szavára gondolt: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.” És: „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégtetnek.”

Bár sokan vágyódnának úgy a mennyei igazság után, mint ez a raratongai béna! „Ki hitt a mi tanításunknak?” Ésaías 53, 1.

A Biblia Braziliában.

Brazilia egy kis falujában egy bibliárus eladott néhány darab Szentírást, de amikor ezt a helybeli bennszülött pap megtudta, követelte, hogy a Bibliákat gyűjtsék egybe és nyilvánosan égessék el. Egy nagy máglyát raktak és azt meggyújtották és az emberek bosszusan nézték, hogy az ő vásárolt Bibliájuk, hogy semmül meg a tűzben. Szél volt és az ég lapok szanaszét röpködtek és egymajdnem ép lap a szelek szárnyá elröpült a háztetők felett a falu végére, ahol egy urinő háza előtt a föld esett. Felemelte, elolvasta és az anylyen megrendítette őt; a férje es szintén nagy érdeklődéssel olvas és gondosan megőrizték. Egy év mul el és egy más bibliárus jött a falub és kereste fel azt az úrnőt. Előhoza a kitépelt lapot és megkérdezte, hogy a történet végét el tudná-e mondani. „Igen” — felelte a bibliárus — „abból a könyvből való, amit c árulok” és megmutatta néki a Ján evangéliumának a 3-ik részét. Örömmel vették meg az Újtestamentum és leültek, hogy elolvassák a történetet. Szorgalmasan olvasták és kúttattak tovább, amíg békeséget találtak a lelkük számára és az egész család megismerte az Isten szava

Gyermekeinknek!

Hová szaladsz?

Szép napsugaras téli nap volt. Sok embert kicsalogatott a napfény a borult, sötét napok után. Ott sétált a Dunaparton a kis Jutka is, édesanyjával és kis öccsével. Mamája kezét fogva vígan lépdelt és bámulva nézegette az ide-oda sétáló embereket. Egyszerre észrevett valamit, ami különösen megtetszett neki: Egy szép, nagy babát vitt egy kis leány. Jutka hirtelen eleresztette édesanyja kezét s közelebb lépett a babához, mely úgy megnyerte két éves kis szívét. De már egy-két lépés után megbánta merészségét, elfogta a félelem, ijedten nézett ide-oda, de nem látta édesanyját és eltévedve éppen az ellenkező irányba kezdett futni. Gondolhatjátok, hogy megijedt a csöpp kis Jutka, mikor nem találta édesanyját, akiről tudta, hogy szereti őt, vigyáz rája és idejében hazavezeti, ha éhes, vagy fáradt. Csupa idegen arcot látott és futott tovább sírva, kiáltozva: „Mama, Mama!” Édesanyja, kis fiával a karján, rögtön utána indult eltévedt lánykájának, kiáltozott utána, hívta vissza, de a kis Jutka nem hallotta a körülötte levő zajtól, de legfőképpen a saját hangjától. Mikor végre elérte és keblére ölelte szepegő kis gyermekét a mama, gondolhatjátok, mily nagy volt mindkettőjük öröme! A kis Jutka azontúl erősen fogta és el sem eresztette édesanyja kezét, míg haza nem ért.

Kedves gyermekek! Van valaki, aki még édesanyátoknál is jobban keres és szólongat benneteket, mert meg akarja fogni a kezeteket, hogy megoltalmazzon minden veszélytől és elvezessen arra az útra, amely egyenesen az égi hazába vezet. Az Úr Jézus az! Nem hallottad még.

épen téged hív, kedves kis olvasóm! Ha nem vetted még észre, ez bizonyára onnan van, mert te magad éppen az ellenkező irányba szaladsz és oly hangos vagy, hogy nem is hallhatod meg az Ő gyöngéd hívó szavát. Állj meg egy kicsit, légy csendben, majd akkor meglátod, hogy igazam van. Engedd, hogy megfogja és többé el se eressze a kezedet és akkor biztosan, boldogan és örvendezve járhatsz egész életedben.

A szorgalmas kis leány.

Évi fűrge kis leányka,
Mindennap hajnalba' kel,
Sok dolog van ám a házba,
S néki is segítni kell.
Ágyneműjét rendbe rakja,
Csinosan asztalt terít,
S míg kiosztja édes anyja
A párolgó reggelit,
Ajkiról buzgó fohász száll:
„Jőjj, Úr Jézus, légy velünk,
Áldd meg, amit nekünk adtál,
S áldd meg a mi életünk.“
Most már gyorsan, iskolába,
Leckéjét jól tudja ám,
Megy sietve fűrge lába,
Nem késett el ott se, lám.
Iskolából hazatérve
Táskáját jól elteszi,
Most pihen egy kissé, délbe,
Aztán majd előveszi.
Leckéjét ha megtanulta,
Újra anyjának segít,
Ő vigyáz a kis fiúkra,
Ő ringatja a kicsit.
Igy, mikor leszáll az estve,
Nem furdalja semmi vád,
Boldog szívvel ágyba fekve,
Mondja el az estimát:
„Drága Jézus, hála néked,
Hogy megőrzél e napon,

S most, hogy elhozád az éjet,
 Karjaid közt alhatom.
 Hadd kelek föl holnap újra
 Áldva téged s szent neved,
 S gyöngye lábam hadd tanulja
 Hűn követni léptedet.“

„Elsőször imádkozunk és hálát
 adunk Istennek.“

A Csendes-Oceán Aniwa nevű szigetén nagy éhinség volt. Paton misszionáriust gyermekek keresték fel a következő szavakkal: „Misszionárius bácsi, éhesek vagyunk.“ — „Én is“ — feleltem — „de remélem, hogy nemsokára jön a missziói hajó és hoz nekünk eleséget.“ — „Misszionárius bácsi, nektek van két szép fügefátok, ehetjük a fiatal leveleit? Az ágakat nem sértjük meg.“ — „Ehetitek gyermekek“ — válaszoltam — „lakjatok jól vele.“ — Egy perc alatt úgy felkúsztak a gyermekek, mintha kis mókusok lennének. Ünnepi lakomát ültek.

Napról-napra imádkoztunk a hajó jöveteléért. Az árva kis fiúk minden nap felszaladtak a part korallsziklájára és szomorúan hangzott onnét a hír: „Nem jön a hajó!“ — Egyszer azonban felhangzott „Hurrá, a hajó!“ A messzelátó üvegemen keresztül nemsokára felfedeztem, hogy egy csónakba csomagokat raktak. A sekély parton a hajó nem jöhet be a kikötőbe. Az árvákkal a partra mentem és amikor az első csónak a parthoz ért, ugráltak és táncoltak örömben. „Misszionárius bácsi, ez a láda úgy hangzik, mintha kétszersült volna benne! Vigyük haza?“ Megengedtem, mire sietve hazavitték. Mikor hazamentem, mindakét árvaház lakói körülállták a ládát. „Misszionárius bácsi, te elfelejtetted, amit ígértél!“ — mondták. „Mit ígértél?“ — „Kétszersültet ígértél mindegyikünknek!“ — „Csak azt akartam látni, hogy nem felejtettétek-e el.“ — „Azt nem lehet!“

Gyorsan kalapácsot és szerszámot hoztam, levettem a láda fedelét és mindegyiknek odaadtam a maga kétszersültjét. Nagy meglepetéssel láttam, hogy a kezükben tartják a kétszersültet és nem eszik meg; tudtam pedig, hogy éhesek. „Mi az“ — kérdeztem — „a kétszersültet elteszitek? Hisz azt hittem, hogy alig várjátok már!“ — „Nem“ — felelte az egyik nagyobb fiú — „elsőször imádkozni akarunk és megköszönni Istennek, hogy az éhinség elmúlt.“ — És ezt olyan egyszerűen és természetesen mondta, mintha ezt másképpen nem is tudná tenni.

Az olyan fehér gyermek, aki nem így imádkozik és ezt a kis történetet olvassa, érezheti, hogy pogányabb, mint az ő fekete testvérei.

Képrejtvény.

A
 levelezőnéni
 postája.

Kedves Gyermekek!

Csak néhány levélkét kaptam, (tudom azért, mert nem volt vasárnapi iskola és nem volt alkalmatok a küldésre), — de sok örömet szerettek. Azt láttam meg belőlük ugyanis, hogy olvassátok és szeretitek a Bibliát. Oh, Gyermekek, nem is tudjátok, milyen kincset gyűjtötök így magatoknak! Ismeritek azt az éneket: „Nem hagyjuk el a Bibliát?“

H. Férique a külmisszióra küldött 10000 koronát, megkaptam és köszönöm.

Szeretettel üdvözlök mindenkit.

Tudakozzátok az Írásokat!

Apr. 15. II. Kor. 8:1—13. Pál apostol itt olyan tanáccsal szolgál a korinthusbelieknek, amely ugyancsak belevág a gyakorlati életbe, hogy t. i. bőségesen adakozzanak. A világi ember ennek a tanácsnak csak az anyagi oldalát látja, s épen azért igen kellemetlennek találja a követését. De a hívő ember látja a lelki oldalát is, látja, hogy mi az, aminek őt adakozásra kell indítania; a Krisztus szeretete, amely arra indította őt, hogy érettünk szegénnyé legyen. S látja azt is, hogy az adakozás neki nem kényszer, hanem előjog, öröm és boldogság. S látja azt is, hogy nem csak vagyonának vagy bevételének egy részével tartozik az Úrnak, hanem egész életével, önönmagával, s hogy ennek átadása a legnagyobb öröm és boldogság számára.

I. Móz. 35:1—15.

Apr. 16. II. Kor. 8:14—24. Szükséges, hogy Istennek legyeken olyan kiválasztott eszközei és szolgálói, akikhez egész gyülekezeteknek, közösségeknek a bizalma odafordul. Ha az ilyenek megbízataása igazán az Úrtól van, s ezt a megbízataást az Úr dicsőségére óhajtja végezni, akkor nem emberimádás vagy bálványozás lesz az, ha azok, akikkel foglalkozik, iránta való szeretőknek és ragaszkodásuknak szóval és cselekedettel jelét adják. Isten ígéje másutt is arra itt bennünket: „Az ő munkájukért visellessetek irántok megkülönböztetett szeretettel.” (I. Thess. 5:13.) Tehát nem az ő személyökért, hanem az ő munkájukért, amely az Úrnak munkája ő általok. De mégis: megkülönböztetett szeretettel.

II. Móz. 12:1—14.

Apr. 17. II. Kor. 9. Mily nehéz az embernek lelki értelemben megtanulni azt az igazságot, melyet a 6. vers hirdet, pedig földi értelemben milyen egyszerű és könnyen érthető igazság ez. Mily könnyen megadalmaskodik és számolgat még a keresztény ember is, hogyha ennyit és ennyit adok a szegényeknek, vagy az Isten országának munkájára, akkor annak esetleg a családom érzi meg a hiányát. S nem számol azzal, hogy Isten bőségesen visszafizeti azt, amit mi az Ő ügyének, amit Őneki megadunk. Ha hálásabbak tudnánk lenni Isten iránt az Ő kimondhatatlan ajándékaiért, a Jézus Krisztusért, akkor több örömmel tudnánk mi is odaadni neki minent, egész lényünket, egész életünket.

Zsolt. 23.

Apr. 18. Ján. 10:12—16. Milyen bőséget nyújthat a hívő ember szívének a tudat, hogy Ő a Jézus Krisztusnak, a pásztornak valóságos tulajdona! Nemcsak úgy törődik vele az Úr, mint valami megfogacolt pásztor a reábizolt juhokkal, hanem mint az olyan pásztor, aki saját juhait őrzi, mint a maga szemfényvesztését. De semmiféle földi pásztor, még olyan, aki a maga juhait őrzi, nem hasonlítható össze a Jézus Krisztussal. A maga életénél sokkal többet ad az Úrnak, mint a földi pásztor az

ő juhait. Az Úr Jézus pedig életét is oda adta a juhaiért. Szivedig hatott-e már ez a szeretet?

I. Péter 2:21—25, János 14:1—6. Ef. 2:4—10.

Apr. 19. Zsolt. 27. Aki az Úrnak orcáját teljes szívvel keresi, az meg is találja azt. Nem Isten fedi el előlünk a maga orcáját, hanem a mi bűneink. S mikor elkezdjük keresni az Úr orcáját, de még nem tudjuk azt világosan látni, akkor az új ember, mely a lélek által született, tusakodik az ő-emberrel, amely halálra van itélve, de még élni akar. Vivjük meg a hitnek harcát, s engedjük, hogy az Úr teljes győzelemre vezethessen bennünket, hogy járhasunk mindenkor az Ő igaz útain és egyenes ösvényein, az Ő orcájának világosságában.

II. Móz. 12:15—28.

Apr. 20. II. Kor. 11:16—33. Pál apostol nem hiába volt igazi követője az Úrnak, neki is föl kellett venni a keresztet s szenvednie az Úrért s az Úrral. De ő örömmel és hálaadással hordozta a maga keresztjét, s itt is, mikor elősorolja szenvedéseit, nem azért teszi, hogy panaszzkodjék s maga iránt részvélet ébresszen, hanem hogy ez által megnyissa a korinthusiak szemét annak meglátására, hogy mi különbség van a hamis apostolok, s az Úrnak igazi hűséges követője és szolgálója közt. Ahol ezt a különbséget az emberek föl nem tudják ismerni, ott a hamis apostolok nagy kárt tehetnek a lelkekben. Szükséges tehát ma is a Szentírásból tanulmányoznunk azt, hogy mik az igazi apostoloknak ismertetőjelei, hogy az ilyeneket követhessük.

II. Móz. 24.

Apr. 21. II. Kor. 12:1—10. Pál apostol önmagában csak gyengeséget lát, de tudja, hogy Istennek kegyelme és ereje nagy munkára hívta el őt, s épen azért csodálatos lelkijapasztalatokban is részesítette. De az Úr a maga mélységes bölcsességében azt is tudja, hogy a csodálatos, emberi nyelvvél ki nem beszélhető lelki tapasztalatok kísértésekké is válhatnak, melyek az emberi lelket az elbizakodottság veszélyes lejtőjére vihetik. Azért gondoskodik az ellensúlyozásról, a tövisokről, amelyek a gazdag áldásokban részesült embert újra meg újra figyelmeztessék a maga erőtelenségére, semmiségére. Mennél több kegyelmet kaptál, légy annál alázkodóbb!

III. Móz. 16:1—17.

Apr. 22. II. Kor. 13. Ki látszott erőtelebnek mint a Krisztus, mikor ellenségeinek gonosz kezei fölfeszítették a gyalázatos fára? S kiből áradt ki mégis annyi erő és hatalom az emberi lelkek megmentésére, mint ebből a megfeszített Krisztusból? Így kell nekünk is erőtelebbnek lennünk s vele együtt megfeszítettünk, hogy élhessünk Ő vele, s erőt nyerjünk tőle lelkek mentésére. Saját erőnk erre nem csak nem elegendő, hanem akadályul is szolgál abban, hogy Istennek ereje munkálkodhassék bennünk és általunk. Foglaljuk el tehát hit által a magunk helyét a keresztben,

mint erőtelenek, hogy belénk áradhasson, s másokra is hathasson általunk Isten ereje.

IV. Móz. 6: 22—27.

Apr. 23. Gal. 1: 1—10. „Ahol Istennek templomot építenek, ott a sátán siet legalább egy kis kápolnát emelni mellé”, mondotta egyszer valaki. Ahol az evangéliumot az emberek befogadják, ott siet a sátán tévántitókát előállítani, akik a lelkeket megzavarják, s az által, hogy mellékvágányokra igyekeznek őket vezetni, elveszik tőlük azt a békességet, azt a biztonságot, amelyet a középpontban, a Krisztus keresztségén megtaláltak. Pál apostol nagyon határozottan és keményen föllép az ilyen tévántitók ellen, s ma is a legkomolyabb állásfoglalás szükséges a hívő keresztyének részéről az ilyen hamis próféták ellen, akik annál tömegesebben burjánzanak, mennél inkább közeledünk az utolsó időkhoz.

IV. Móz. 21: 1—9.

Apr. 24. Gal. 1: 11—24. Pál apostol arról tesz bizonyosságot, hogy ő azt, amit hirdet, egyenesen magától az Úr Jézus Krisztustól vette, nem emberektől, tehát az biztos és csalhatatlan. Isten igéje az apostolok cselekedeteiről írott könyvben s a Pál apostol leveleiben tárja elének azokat az isteni igazságokat, amelyeket Pál az Úrtól vett, s amelyeket ő általa, ő rajta keresztül akar velünk is tudatni. Isten igéjét ma is emberek hirdetik, de vizsgáljuk meg, hogy az, amit hirdetnek, megegyezik-e az Isten igéjével és pedig nem annak egy-egy kiragadott mondatával, hanem az egész igével és annak szellemével. Ezért fontos az, hogy minden keresztyén maga is olvassa, tanulmányozza, ismerje a bibliát, hogy az lehessen számára zsinórmérték, s ne ejthessék tévedésbe s ne vigyék veszedelembé hamis írásmagyarázók.

Ezs. 40: 26—31.

Apr. 25. Ján. 16: 16—23. Nagyon nehéz az emberi szívnek örülni, mikor nehéz megpróbáltatások, fájdalom elválások, szomorú elhagyatottság kerülnek sorra elő az életben. A tanítványok is szomorúak voltak, mikor Jézus oly közelnek mondta az Ő eltávozását, tőlük való elválását. De épen ezekben az órákban mondja nekik Jézus azt, hogy: „Jobb néktek, hogy én elmenjek.” A csupa napfény a virágnak sem használ, a növény sem hozza meg a maga gyümölcsét, ha nincsen borulat, eső, ha néha zivatar nem tisztítja meg a levegőt. Így van az emberi szív is; szüksége van a fájdalomra, a szenvedésre, hogy öröme ezáltal tisztábbá, szentebbé, becselebbé váljék. S amely szív megtanulja a szomorúságot is az Úr kezéből venni, annak öröme tulajdonképen soha meg nem szakad, mert az a nehéz órákban is tud örülni annak, ami soha el nem mulik, s mindig ugyanaz, Isten szeretetének.

I. Péter 2: 11—20. János 12: 20—26. I. János 4: 9—14.

Apr. 26. Zsolt. 28. Ez a zsoltár is bizonyítéka annak, hogy Isten meghallgatja a hívő szívből hozzá felküldött imádságot. Esedezéssel, Istenhez való kiáltással kez-

dődik, s avval a boldog bizonyossággal végződik, hogy: az Úr meghallgatta az én esedezéseimnek szavát, Ő benne bízom, és Ő megsegített. Bár lenne mindnyájunknak sok ilyen tapasztalata!

I. Péter 1: 1—12.

Apr. 27. Gal. 2: 1—14. Pál nagyon jól meg tudja különböztetni a lényeges dolgokat a mellékesektől, s tudja, hogy mihelyt valamely mellékes dologra, pl. külső szerződésre olyan nagy súlyt helyeznek, mintha az az üdvösségre vonatkozó legfontosabb kérdésekhez tartoznék, ott már baj van. Ilyen volt akkor a körülméletlenség kérdése, ma pedig sok esetben a keresztség külső szerzetésének kérdése. Az Úr régebbi tanítványainak, Péternek és társainak volt elég világosságuk arra, hogy meglássák, hogy Pál a maga megbízatását az Úrtól vette, s épen azért örömmel fogadták őt munkatársul. S Péternek volt bátorsága ezeket a ki próbált komoly munkásokat is megfeddeni, ha azt látta, hogy csak egy hajszálnyira is eltávoznak az igazságtól és őszinteségtől. Mily nagy szükség volna ma is világoslátású és bátor Pál apostolokra!

I. Péter 1: 13—25.

Apr. 28. Gal. 2: 15—21. Pál meglátta azt, hogy nem egyes külső szerzetések vagy cselekedetek megtartása vezeti az embert célhoz, a Krisztusban való élet teljességéhez. Hanem az ő-embernek halálba adása. Csak a bennünk élő Krisztus tud Istennek tetsző életet kifejteni bennünk, s amennyiben ez a halálba nem adott, vagy a halálban nem tartott ő-ember még megakadályozza, annyiban csonka, erőtelen, bukdácsoló, gyümölcstelen ez az élet. Milyen életre vágyol?

I. Péter 2: 1—10.

Apr. 29. Gal. 3: 1—14. A törvényt azért adta Isten az embereknek, hogy meglássák egyrészt, milyen szent életet kíván Ő az emberektől, másrészt pedig azt, hogy mennyire képtelenek ők erre az életre. Az embernek oda kell jutnia, hogy meglássa, hogy nem üdvözülhet a maga erejéből, egyedül csak Istennek kegyelméből, ha azt hittel elfogadja. S ez a lecke nem csak a zsidó népnek, vagy a galáciabelieknek szól, hanem szól ma is mindenkinék, nekem is, neked is.

I. Péter 2: 11—25.

Apr. 30. Gal. 3: 15—29. A kegyelmi ígért régiebb keletű, mint a törvény. Pál itt csak Ábrahámig viszi vissza, de az Írás más helyei szerint, már Ádám kapta az ígérést, hogy Isten szabadítót fog küldeni. A törvény kiadását, Mózes utján, már a zsidó nép engedetlensége és macacssága tette szükségessé. De a törvény nem rontotta le az ígért érvényességét, csak eljuttatta az embert oda, hogy hit által megragadhassa Istennek a Krisztusban megjelent kegyelmét, a Krisztusban, akiben beteljesült a régi ígért. Próbálkozhatsz te a törvény betöltésével, de te is csak odajutsz, ha igazán őszinte vagy, hogy ha élni akarsz, akkor arra van szükséged, amire a halál ítél bűnösnek: kegyelemre.

Vargha Gyuláné.